

АНДРЕЙ. Нали все пакъ, трѣбва некой да работи, за да можемъ ние съ тебе спокойно да правимъ нашитѣ пролѣтни разходки, да береме цвѣтя /съ ирония/ "бѣли като душата на дѣте" и да ваемъ.

ЛИЛИЯ. Защо иронизирашъ тази фраза за цвѣтята, нима си забравилъ, че е твоя?

АНДРЕЙ. Моя ли? Да, дѣйствително съмъ забравилъ.

ЛИЛИЯ. Защо, неприятно ли ти е, че е твоя? Азъ я намирамъ за твърде хубава.

АНДРЕЙ. Тамъ е работата, че не е правдива и азъ не съмъ забелезалъ по рано.

ЛИЛИЯ. Нима не може да се каже за сѣлитѣ цвѣтя, че са като душата на дѣте?

АНДРЕЙ. Изглежда, че не може. Представи си, едно вѣстникопродавче запалилъ угарка и тича, или не... по-добре едно ваксаджийче, звънещо презъ зимата на тротуара, очитѣ му, които молятъ, малкото треперящо телце, посинелитѣ му устни... Какъ Лили, бѣла ли е душата на това дѣте?

ЛИЛИЯ. Какъвъ си ти- такъвъ... всѣ гледашъ на черната страна.

АНДРЕЙ. Напротивъ, знаешъ ли, ако азъ съмъ гледалъ скептично на живота, ако азъ не съмъ вѣрвалъ въ звѣздата на страдающитѣ, отдавна да съмъ свършилъ съ себе си.

ЛИЛИЯ. Да си свършилъ! Защо?

АНДРЕЙ. Ехъ, мъчно е да се разправя за това... Тежко беше тамъ и самъ човѣкъ не може да понесе. Но другитѣ окуражаватъ.

ЛИЛИЯ. Кои други?